

Slavko
Kvas

Pesmi

V blatu svoje smrti
 brusim tvoja rezila.
 Stena v katero klešeš
 je vsa prhka,
 je pogled v ranljivost
 moje nevidne beline.
 Je ost zasanjane igre življenja
 in sesipajoči se prod
 izpirajočega sna.
 Je z enim samim semenom
 cvetoče potonke posejana.
 Je skala razpadajočih strasti
 v katero je zasidrana ladja telesa.
 Je mehka opna zdrobljene poti
 in igla v aorti krvavečih žuljev.
 Je kot vrv na oblaku zastrtega sonca
 in starožiteljstvo smrti in kamenja.

*

NA kvadratu beline
 leži
 trikotna črta lepila.

Pod njo
roki imena
polagata v oči
nenapisano sporočilo.

Skozi sliko prstov
hodijo ljubimci
zavihanih vek.

V širino nebes
razlivajoč samopozabljenec
zapira sivino
ožigosanega portreta.

Na kvadratni lisi
vonj eterične beline
udarja v konice
slepih besed.

V črno zvoni tvoje
labodje pero
zavito v vato
neplodne tekočine.

Nočne more.
Odpošljite to
pismo.

*

LUČ – svetloba teme
igre noči pepeli.
Sadež
zori ledeni poljub
molka.

Nič dvigne mrtvega
krvave vojne
zlatega prta.

Sonce.

Žrtvenik zemlje
zabode sebe

Metulja.

*

KOT da so ustnice
tipke črnega dekleta
ki na belini sproščajo
lesk dvignjenih nog.
V njenem počepu
usločena hrbtenica spreminja
moj strah v gibljive ude noči.
Soba je kot policijski arhiv
povsod visijo fotografije
prostituiranih obrazov.
Svoje nimam.
Za paravanom nenadoma slišim
prestrašen otroški jok.

Orgazem!

Kot zebra sva.
Ti si črna z belimi dlanmi,
jaz sem bel
s črnimi podplati.

10 USA \$ Nairobi 1969.

*

V pikanici je vse razdano.
Z voskom zalizan steni
odpira v igri telo.
Po tej neznosni toplini
ceste padajočih travnikov
brsti kamenje sončnega ivja.
Raza obraza zariše v deblu
nit. Nit tvojega telesa.
V strmini ljubiva pogače
krtin. Zelenilo rjavi.
Na vrhu, razbijam po vratih
kamnitega portala.
Odmev glasu!
Čajkovski, si morda to ti?

Odhajam v brezno vzpetine.
 Note udarjajo v jutranji mraz.
 Prepisan zapis razjeda spomin.
 Na rjavini cvetijo zvoki –
 samo zvoki. V dežju si Sveti Vid.

*

MED travnate verige pobočij
 so kot cerkveni medaljoni
 vpete črne lise darovane zemlje.
 Iz nje
 so roke kašasto prst
 v nebo dvigovale.
 So za kapljo prosojne solze
 pod soncem prosile.
 V znoju sna
 polagam vanjo srečo pričakovanega.
 Med zarosenim gomoljem
 poplesujejo konjska kopita,
 za njimi ralo obrača zemljo
 v brazde življenja.

*

TO si ti ki govorim o tebi
 za svojo molitev klečeč oče besed.
 Klinopisno sporočilo sumerskih
 pisarjev razvija pettisočletno
 zarotitev pisma iz ujetništva.
 Pisma so kot izmišljeno oko.
 Kot dopisi uradnikom našega življenja
 kateri ograjujejo možgane porabe
 in zunaj življenja pečatijo svojo
 usodo nepodpisanega.
 O času in kraju pooblašcene obsodbe
 spreobrnjujejo svoja dejanja.
 Ali smo dolžni vztrajati? Da!
 Sicer bi to zlomilo naše pokončno
 doživetje ležečih črk. Mi živimo tu,
 na tej zemlji.
 Je morda v njej lepše?
 Nikar!
 Kaj pa nad njo?
 Zadnje besede. Ampak Amen nikoli.

*

BISER naj
 bo bel
 črn
 rumen ali rdeč
 v vsakem ustju školjke
 je ujetnik svilenih niti.
 Z boki stiska ustje
 biserne matice
 in pričakuje mavrične barve
 v svojih očeh.

Naj bo
 rdeč rumen
 črn ali bel
 postaja draguljar svoje
 maternice.

Esad
 Babačić

Požrešna

POŽREŠNA Na ravni črti sveta
 sta dve strani
 Žareči človek
 zažgan od poezije
 se zgrudi v pepel